

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Η ώραία Άνναπέλλα ντέ Πιέν είν' ερωτευμένη με τὸ γιουὸ τρουερῶρ κοινοτάλλου Μονιουρανού, τὸ γεισιου Φραγκίκου. Συγχρόνως ὁμις τῆν ἀγαπᾷ κ' ὁ ἀδελφός του Φραγκίκου, Ἐρρίκος, καί, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ ὑποβίβει τὸν ἐρωτὴ τῆς σὸ γέρο πατέρα τῆς. Ὁ ἀρχὸν ντέ Πιέν τὴν καταρίεται καί τὴ διώκει ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἐπειδαίνει ὁμις ὁ Φραγκίκος καί τὴν παυρὸυεται τὴν ἴδια νύχτα γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ. Δυστυχῶς ὁμις ὁ πατέρας τῆς Ἀνναπέλλας, πεθαίνει. Τὴν ἴδια σπὴν νύχτα γυρῶει ἐσπικικά στὸν πύργου του ὁ κοινοτάλλου καί διατάζει τὸ Φραγκίκου νὰ φύγῃ γιὰ τὸν πόλεμου. Ὁ Φραγκίκος ἐμπιστευεται τὴν Ἀνναπέλλα στὸν Ἐρρίκου καί φεύγει. Ὁ Ἐρρίκος ὁμις τρέχει σὸ σπὴν τῆς Ἀνναπέλλας καί ζηταί νὰ τὴν κἀνῃ διὰ τῆς βίας δικῆ του. Ἡ Ἀνναπέλλα καταρῶνευει σὸ σπὴν τῆς προσφ' τῆς, ὅπου γεννᾷ, μετὰ μερικῶς ἡμέρας, ἕνα γαινοτάλλου κοριτσάκι, τὴ Λουίζα. Ἐνας χρόνος περὶ κ', ἔξαρνα ὁ Φραγκίκος πού τὸν νομῖαν ὄμις νει κρὸ ἐναγυρῶει. Ὁ Ἐρρίκος, γιὰ νὰ κρῶνῃ τὴν ἄτιμία του, τὸ ἴδιον λέει ὅτι ἡ Ἀνναπέλλα τὸν ἀπάτησε. Ἀπειλῶντας συγχρόνως τὴν ἀτυχῆ νει ὅτι θὰ σφάξῃ τὸ παιδί τῆς, τὸ ὅποιο τῆς ἔχει ἀρῶσει ὁ ἀσοσιμένος του ἱπότης Παργταγιάν, τὸν διαφεύγει. Ἡ Ἀνναπέλλα ἀπαυαίνει... Ὁ Φραγκίκος ζηταί πότε τὸνομα τὸν ἀσυνεχῶ τῆς κ' ὁ Ἐρρίκος τὸ ἴδιον λέει ὅτι εἰν' αὐτὸς Μονιουρανού καί ὁ Ἐρρίκος τραυματίζεται θανάσιμα. Ἡ Ἀνναπέλλα, σπὴν ὅποια ἀπέδωσε ἤδη τὸ παιδί τῆς ὁ Παργταγιάν, τρέχει τώρα σὸ Παρίσι νὰ συναντήσῃ τὸ Φραγκίκου. Συναντᾷ ὁμις τὸν σκληρὸ καί ἀδουήγητὸ πατέρα του, τὸν ὅποιο δὲν δίνει νὰ πᾶται, μετ' ὁ κοινοτάλλου, δὲν συγκινεταί. Τῆς δίνει νὰ ὑπογράψῃ ἕνα ἔγγραφου διακόσους τὸ γαίμου τῆς, ἀπειλῶντας τὴν ὅτι διασπορετικά θὰ φυλακίσῃ τὸν Φραγκίκου ἰσοδίας!...

Ἡ Ἀνναπέλλα ἀναγκάζεται νὰ ὑπογράψῃ... Χρόνια περὶον σὸ μεταξὺ. Ὁ Φραγκίκος παυρὸυεται τὴν πρῶτην ἡμέραν. Ἀπελῶντας, γορῶν νὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἐπιτολή τὸν Βασιλέως, Ἡ Ἀνναπέλλα ζῆ τώρα σὸ Παρίσι, ἐρημῆ, κρυμμένη ἀπ' τὰ μῆτια τῶν ἀδελφῶν Μονιουρανού πού ζηταί κ' οἱ δύο νὰ τὴν εἰρῶν. Ὁ πατέρας Παργταγιάν γιὰ ἄραει πρὸς ἀναζητήσῃν περιετῶν. Ὁ γιουὸς του, μεγάλος πᾶν, μένει μόνος σὸ Παρίσι...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἔτσι ὁ ἴδιος Παργταγιάν ἐξοφῶντας στέγη καί τροφὴ δωρεάν. Ἄλλες μέρες κατὶν ἐθῶνα ἀπὸ μὴ ταβέρνα πού διασκέδαζε με μερικῶς φίλους του παλληκαράδες καί προσκοίτες πρὸς τὸ ξενοδοχείου του τραγουδοῦντας ἕνα τραγουδάκι τοῦ Ρουσσῶ :

Σὰν περάσουνε τὰ χρόνια
Καὶ θυμάσαι τὰ παλιὰ
Ὅταν ἔθουνε τὰ χιόνια
Στὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά
Θέ νὰ τραγουδάς, καλή μου
Τὸ τραγοῦδι μου αὐτὸ
Ποῦ σοῦ λέει ἀπ' τὴν ψυχὴ μου
Πόσο τώρα σ' ἀγαπῶ...

Τὸ τραγοῦδι πού θολώνει
Τὴ γλυκειὰ σου τὴ ματιά,
Τὴν ματιὰ, ὅταν σκοτώνει
Καὶ μοῦ σφάζει τὴν καρδιά
Καὶ θὰ λές με ἄπορία :

— Ἐγὼ εἰμ' ἡ ὄμορφη,
Ποῦ ὁ Ρουσσῶ ὄλο λατρεῖα
Τραγουδοῦσε μὴ φορὰ! ...

— Μὰ τὸν Πόντιου Πιλάτου! Μὰ τὸ Βαράβα!... φώναζε ἄξαρνα ὁ Ζάν ντέ Παργταγιάν. Ἐμῆ ἐροτοτυπημένος! Ναι, ναι, εἶμαι, αὐτὸ θὰ φαίνεται. Κι' ὁμις ὁ πατέρας μου μοῦτε νὰ διασπῶ στὶς γυναίκες.

— Ἀχ, πατέρα, πού εἶσαι! ...
— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Μὰς σκοτοῦν!... ἀκούστηκε Ξαφνικά μὴ ζωνανῆ μέσα ἀπ' τὸ σκοτεινὸ τῆς νύχτας.

— Ὁ Ζάν στάθηκε σφιγμένος τὴ λαβὴ τὸ σπυαθίου του.
— Διάβολε τὸν Διάβολον! μοιρομύρισε. Κάποιος ζηταί βοήθεια. Καί τώρα τί κάνουν; Ἡ καρδιά μου μοῦ λέει: «Γέγραψ Ζάν, λεβέντη καί ὅσοι κείνον πού σφάζουν!» Ὁ πατέρας μου ὁμις μοῦ εἶπε ὅταν ἀκούει φωνὴν καί αἰσθῶντο ν' ἀλλάξω δρόμου. Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Βοήθεια!... Μὰς σκοτοῦν!... ἀκούστηκε πάλι ἡ ἀγονιῶδης ζωνανῆ μέσα ἀπὸ τὴ νύχτα.

— Ὁ Ζάν δὲν δίστασε περισσότερο. Ἀρχισε νὰ τρέξῃ σὶν διαμνησμένως καί σὲ λίγο ἔφτασε σπὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἀντωνίου. Εἶδε ἐκεῖ διὰ ἄνδρας ἐρίπλους, περιχυμένους ἀπὸ καυμὰ δεκαριά καυῶν. Ὁ ἴδιος ἀπὸ τοὺς δύο ἱπότες, ἦταν γέρος καί κρατοῦσε τὸ γυαλιῶνα ἑνὸς τρίτου, ποικιλετότατα σελιμένου ἄλογου. Ὁ ἄλλος ἦταν νέος. Ὁ νέος ἱπότης ἔχε τραβῆξῃ τὸ σπαθί του καί ἐμάζετο με τοὺς δέκα καυῶνους λυσσοσπῆμένα. Ἐχε ξεπλῶσει κιάλας διὰ ἀπὸ αὐτοὺς κᾶτω, μὴ γοργῶρα θὰ ὀκνεύατε ἀπὸ τὸν κλῆθους τὸν ἄλλον.

Ὁ Ζάν δὲν ἔφασε καρὸ. Ὁμις μετὰ τὸν ληστὸν, ἄραζε διὰ ἀπὸ αὐτοὺς μετ' ἀπαύλενα χέρια του, τοὺς βρόντησε τὸν ἕνα πᾶνω στὸν ἄλλο καί τοὺς τῆναξε κατὶν μετὰ τὸν ἱπολιῶνον ἀντροφῶνον του, ριζῶντας κᾶτω διὰ-τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς!... Τὸ καθόρθου αὐτὸ ἔφαγε τοὺς καυῶνους γὰ τὰ χῆσιν. Ὅσο νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν κατὰλήξῃ τους, ὁ Ζάν τραβῆξε τὴν ἀστραφτερῆ Ζιμπονέ του καί στάθηκε μῶρὸς στὸν κινδυνεῶνα ἱπότη.

— Ἐλαρῶς, σακοζογιές τοῦ διαβόλου! φώναξε στὸς καυῶνους. Γερωμοτασιστήτε ἀπὸ δὸ, ἀλλῶως!...

— Τί λησταί δὲν τόλμησαν νὰ τὰ βάλουν μαζὺ του. Ἰσοῦς τὸν γνοῖσαν καί κατὰλαβαν με πούν ἔχουν νὰ κάνουν. Σίρῶσαν λοιπὸν τοὺς πληρωμένους τοὺς καί τὸ βάλανε στὰ πόδια. Ἰσοῦς πᾶν ὁ νέος ἱπότης εἶπε στὸν Παργταγιάν με θαυμασῶ :

— Κύριε, μοῦ σοσατε τὴ ζωὴ! Σὰς εὐχαριστῶ! ...

— Σὰς ἔσωσα τὴ ζωὴ, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ζάν, ἀλλὰ παρῶσους τὴ συμβουλή τοῦ πατέρα μου, ζι' αὐτὸ θὰ μοῦ φέρῃ δυστυχία. Ὁ ἱπότης δὲν κατὰλαβε τί ἔσημαναν τὰ λόγια του.

Ἄποσο γύρισε καί εἶπε σὸν Ζάν :

— Τί μπορὸ νὰ κάμω γιὰ σὰς, κύριε ;
— Τίποτ'! ἀπάντησε ἱερωῆρανα ὁ ἴδιος Παργταγιάν.

— Τίποτε! ... Μὴν εἰσαίτε τόσο περήφανος, ἱπότε. Δεχθίστε τοὺς ἀξίους ἀπὸ τὸ ἄλλογο πού κρατεῖ ὁ γηραιὸς ἱπότης μου. Εἶνε τὸ καλύτερο ἄλλογο τὸν σταίλιου μου.

Ἄκουσι στ' ὄνομα Γαλιῶρα...
— Ἔστο, αὐτὸ τὸ δέχομαι, εἶπε ὁ Ζάν καί πῆδησε πᾶνω στ' ἄλλογο. Ἐβγαλε ἔπειτα τὸ καπέλου του, χαρῆτῆσε ἐνεγκνὰ καί τραβῆξε νὰ φύγῃ. Ἐξαρνα ὁμις στάθηκε καί πλησιάζοντας τὸν ἱπότη τὸ ἀρχόντος τοῖχε σοσίε, τὸν ῶτισσε :

— Εἶν' εἰκόλο, γέροντα, νὰ μοῦ πῆς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου σου, χάριν τοῦ ὅποιου παρῶσους τὴ συμβουλή τοῦ πατέρα μου ;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ ἱπότης. Ὁ κηρύς μου εἶνε ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρρίκος δὲ Μονιουρανού, ἀρχιστράτηγος τοῦ Λαυβῶ!...

ΕΝΑΣ ΑΣΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἔτσι λοιπὸν, ἔπειτα ἀπ' τὴν Ζιμπονέ καί τὴν Πιπῶ, ἀπόχτησε ὁ Ζάν καί τὸν Γαλιῶρα. Ὅταν τὸν πῆγε σὸ σταῖλο τοῦ ξενοδοχείου του, ὁ ξενοδόχος του ὁ Μαστρο-Λαντῶ, ἔμεινε ἐμβρόντητος :

— Δικό σας εἶνε τὸ ἄλλογο αὐτὸ, ἱπότε! ῶτισσε με θαυμασῶ.

— Δικό μου, διάβολε.

— Καί θὰ τὸ τρέφω ἐγὼ κ' αὐτὸ, ἱπότε, δωρεάν ;

— Ἄλλὰ!... Μὰ καί θέλεις νὰ τὸ ἀφῆσιν νὰ μορῆσῃ τῆς πείνας ;

Ὁ Μαστρο-Λαντῶ κατὰ τὴ γλώσσα του. Τί μορῶδες νὰ πῇ ; Ἄλλωστε ὁ Ζάν δὲν ἄφινε τοὺς καυῶνους νὰ παρήνον στὸ ξενοδοχείου τοῦ Λαντῶ καί νὰ τοὺς κάμουν θάλασσα. Ὁ Ζάν ντέ Παργταγιάν ἦταν τὸ γρήγορὸ τους!...

Περνοῦσαν λοιπὸν ἤρεμα καί γαλήνια ἡ ἡμέρας. Ὁ Ζάν σπάνια ἔθῶναε τώρα ἀπ' τὸ ξενοδοχείου του. Πρωτιμῶδες νὰ κᾶβεται σὸ παράθυρο του καί νὰ βλέπῃ τὴν ξανθὴ γειτονικοῦλα του. Τί ὄμορφα πού ἦταν, Θεέ μου!... Ἐλεγε μάθει πῶς τὴν λένε Λουίζα. Ἦξερε ἀκόμη πῶς κατοικοῦσε με τὴ μητέρα τῆς, τὴν ὄμορφη ἔπισπς κυρία πού τὴν ἀποκαλοῦσαν σπὴ γειτονιά εἰ Κυρία με τὰ Μαῖδας.

Ἀγαποῦσε ὁμις κ' ἡ Λουίζα τὸν Παργταγιάν ; Πούδς τὸ ἔξερε ; Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὁπόσο πῶς τὸν κίτταζε με συμπάθεια καί καλοσύνη!...

Μὰ μέρα ὁ Ζάν ἔλαβε μὴ τρουερῆ ἀπόφασι. Ἀποφάσισε νὰ μῆλῃ σπὴ μητέρα τῆς Λουίζας.

Γιατί ὄχι, διάβολε! Ἐλάτρενε τὴ κόρη τῆς καί ελεγε τοὺς πῶ καλοῦς σκοποὺς γι' αὐτῆ. Στὴ συννομία ἦταν γνωστὸς ὡς γενναῖος καί καλόκαρδος. Ὅταν συναντοῦσε κανένα φτωχὸ, ἔθῶναζε καί τοῦ ἔδινε ὅ,τι ελεγε καί δὲν ελεγε σπὴν τσέτη του!...

Παραφύλαξε λοιπὸν μὴ μέρα κ' ὅταν ἡ «Κυρία με τὰ Μαῖδας

Κοντὶ σ' ἕναν τάφο στέκοιαν μελαγχολικὴ μὴ γυναίκα!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα ελληνικά του Μερμέ. Μιά χαρακτηριστική επιστολή του. Η βιογραφία του Δαρείου. Ο Δισραήλ ως σύζυγος. Πώς κέρδισε το «λαβδί της σύζυγής» ειρήνης. Ο δευς της Έοσης και η άνακτορεύς του. Η άποσκευές του Γαριβάλδη, κ.τ.λ.

Ο Προσπεύ Μερμέ, ο περίφημος συγγραφέας της «Κολομβας», δεν ήταν μόνον θεράπης φιλέλληνας, αλλά και φιλληνομαθής. Παραθέτουμε κατοπείρο μιά επιστολή του συγγραφέως γραμμένη απ' τον ίδιο ελληνικά και άπεψθινόμενη προς κάποια γνωστή του κυρία απ' την Κωνσταντινούπολη, άφίνοντας τά σφάλματά της και τις άνορθογραφίες της. Τά σφάλματά αυτά όφειλόνται στό ότι ο Μερμέ δεν ήξερε τόσο καλά την νεοελληνικήν. Ίδου ή επιστολή :

Είς Παρίσι, 15 Μαρτίου 1845.

Υπαλημένη μου Κύρα Έοσφίνα,

Σού συστήνω τον φίλον μου τον κυριον ντε Σωλού, που θα διατρέψει όλίγαις ήμέραις είς την Πόλιν. Επιδέμει να άγοράση μερικά μαντήλια κεντημένα, και τού είπα ότι θα προηθήψης του τά ώραίστατα.

Μού έλεγες όταν ήμουν είς τό σπίτι σου, πως ήθελες να έλθης είς Παρίσι, άμην ύποπτεύω μηπως έλληνομωσες την ύπόσχεσίν σου. Αν ίσως εινε ή Πόλις τόνον εύάρεστη όσον δεν ήμπορεις να την λείψης :

Χαίρε Κύρα μου, σέ χαίρωτά έξ όλης μου ψυχής.

P. Mermees.

πού δεν ήταν άλλη από την Άνναματέλλα, βγήκε από τό σπίτι της, κρατώντας ένα δέμα, την άκολουθήσε ζοπίου.

Η Άνναματέλλα προχώρησε προς τά κέντρα, έφτασε στη Βυστίλη, έστριψε δεξιά και μπήκε στην όδον Μπαρέ. Στο μέρος αυτό ίσπαρχε άλλοτε ένα μοναστήρι των Καρμηλιτών. Το μοναστήρι τόση ήταν μισογκρεμισμένο και ό κήπος π' άπλόνονταν πίσω από αυτό έφθιας.

Η Άνναματέλλα μπήκε μέσα στον κήπο και κούτταζε γύρω της. Σε μία γωνιά του κήπου, κοντά σ' έναν τάφο, στέκονταν μελαγχολική μιά γυναίκα. Ήταν μιά όμορφη νέα, μ' όραιο σόμα και μ' έφραστικό πρόσωπο. Στο χέρι της κρατούσε ένα σιαδίο. Κάθε τόσο κούττοσε γύρω σάν κάποιον να περιμένει...

Η Άνναματέλλα πλησίασε σ' αυτή, την χαιρέτησε και της έλεγε : —Κυρία, σάς έφερα τό κέντημα που μου είχατε άναθέσει να σας κάμω.

Η άγνωστη πήρε τό κέντημα απ' τά χέρια της Άνναματέλλας και τό κούτταξε εύχαριστημένη. Έβαζα άκούστηγαν βήματα και παρουνίστρισε ένας νέος. Ο νέος αυτός φαινόταν είκοσι χρόνων, μιά ήταν ίσχυός και χλωμός πολύ. Ήταν ντυμένος σάν πλούσιος άστος, μιά φαινόταν εύγενής. Μόλις πλησίασε ή χλωμή του όφης φωτίστηκε από χαρά και εύτυχία. Έοφίσε τά χέρια της άγνωστης κυρίας και της έλεγε :

—Μαρία, γλυκειά μου Μαρία, να που ήρθα!... Πόσο ήμια εύτοχημένος που σέ βλέπω, άγάτη μου!... Γιατί όμως μένωσε εδώ : Έμπερός, άγάτη μου. Άς ανεβούμε στό σπίτι.

Βγήκαν στό δρόμο και άκολουθούμενοι απ' την Άνναματέλλα, ανέβηκαν σ' ένα κομψό, όμορφο σπίτι. Κάθισαν εκεί σ' ένα άντανατω ντυβάδι κ' άρχισαν να έξεραίνον μαζί τό κέντημα.

—Βλέπεις, άγάτη μου, είτε ό νέος στη Μαρία, τί σύστημα στην κυρία να κεντήση πάνω στό έρογόχειρο αυτό :

—Ναι, Κάρολε, βλέπω τις λέξεις : «JE CHARME TOU—ΘΕΛΑΓ ΤΟ ΠΑΝ». Σ' εύχαριστώ, Κάρολε μου!...

—Δεν διακρίνεις τίποτε άλλο, Μαρία μου : —Όχι, άγαπημένε μου.

—Η φράσις αυτή, Μαρία μου, εινε ό άναγραμματισμός του όνοματός σου. Κούτταζε, γλυκειά μου άγάτη. Στο «JE CHARME TOU» περιλαμβάνονται τά στοιχεία του όνοματός σου «MARIE TOUCHET»!...

Καταβόσωνη από εύτυχία ή Μαρία οίχτηκε στην άγκαλιά του Καρόλου. Τά χείλη τους ένώθησαν σ' ένα φλογερό φίλημα.

Η Άνναματέλλα βλέποντας την εύτυχία των δύο έρωστών άναστήναζε.

—Άγαπημένη μου Μαρία, άνωστένιαζε ό Κάρολος, μόνον έσένα σκεπτόμια, μέσα στό παλάτι του Λούβρου που ζώ. Ή μητέρα μου μου μιλάει διαρκώς για την έξόντωσι των ύφηνότων, ό αδελφός μου δ' Έγναξ με ρωτάει διαρκώς πότε θα σκοτώσω τον Γκιζή!... Τι μ' ένδιαφερόν ένένα αυτά, Μαρία μου, άγαπημένη μου Μαρία : Έγώ σ' αγατώ!...

—Πόσο με κάνετε εύτυχισμένη, Μεγαλειότατε ! ψήφισε ή Μαρία Τουσέ.

Μεγαλειότατε ! σκεπτήσε ή Άνναματέλλα. Θεέ μου, εν' ό Βασιλεύς αυτός!... Ο Βασιλεύς Κάρολος!...

—Μή μ' όνομάζεις Μεγαλειότατο, είτε ό Κάρολος στην Μαρία. Για σένα ήμια μονάχα ό Κάρολος, ό Κάρολος σου!... Ναι, Μαρία, για σένα δεν ήμια βασιλεύς. Εμ' ένας διτυχημένος, Μαρία. Ή μητέρα μου και τ' αδελφια μου με περιφρονούν. Θέλουν να με δηλητηριάσουν. Στο παλάτι και τό νερό που πίνω τό φροβάμια. Μονάχα στην άγκαλιά σου βρίσκομ τή γαλήνη και την εύτυχία, άγάτη μου!...

—Ήσυχασε, Κάρολε μου, τού είτε τρυφερός ή Μαρία. Πώς να ησυχάσω, Μαρία μου ! Θέλουν να με σκοτώσουν, σου λέω. Θέλουν να με δολοφονήσουν ! Κράψε με, κράψε με, άγάτη μου!...

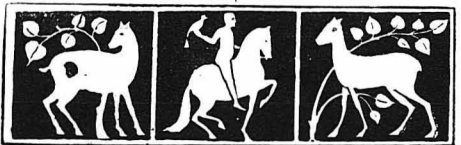
—Θεέ μου, ήσυχασε Κάρολε ! Νά, σούχραται πάλι ή χρισίς των νεύρων σου... Ήσυχασε, άγαπημένε μου!...

Τά μάτια του Καρόλου άστραφταν. Άφροί έβγαίναν απ' τό στόμα του. Έτρεμε σήγκρομος...

—Οι άθλια!... Οι άθλια!... φώναζε. Θέλουν να με σκοτώσουν ! Θέλουν να μου πάρουν τό Θρόνο!... Α, τούς δολοφόνους, τούς ληστές!... Πιάστε τους τούς δολοφόνους!... Πιάστε τους, με σκοτώθουν!... Δολοφόνου!... Βοήθεια!... (Άκολουθεί)

ΕΝΑΣ ΚΑΚΟΣ ΦΙΛΟΣ!

Μεταξύ γιατρού και άρρώστου : —Κοιμήθηκε καλά, άτόψε : —Δέν έκλεισα μάτι, γιατρέ. —Πού άσχημο αυτό. Ο έντος εινε ό καλύτερος φίλος των ανθρώπων και ιδίως των άσθενών... —Μουάξει κ' αυτός με τούς άλλους φίλους, γιατρέ. Μάς άφάνει άκριβώς τή στιγμή που τον έχομε άνάγκη!

ρωικών αλλοιών του, έξέφρασε τον πόθο ότι θάθελε να μείνη άθάνατος επί της γής.

—Οι ήγεμόνες, είτε, έφραπε να μην πεθάνουν!... —Υψηλότατε, έγώ δεν θα τόθωλα ποτέ τέτοιο πράγμα ! άπάντησε ένας γρηναίος στρατηγός.

Οι γρηναίους ήγισαν και τόν κούτταζαν με άπορία και με κάποιο φόβο.

—Γιατί τό λέτε αυτό ; ρώτησε ό Γουλιέλμος. —Γιατί άν δεν πεθάναν οι προκάτοχοί σας ήγεμόνες, δεν θα χάμα τό εύτυχίμια νάχαμε έσάς ήγεμόνα ! άπάντησε ό εύφρονότατος αλλός.

Ο περίφημος στρατηγός της Ίταλιας Έωσήμ Γαριβάλδης άποφάσισε κάποτε να πάη στη Γαλλία και μπήκε σ' ένα πλοίο της πατρίδος του. Άλλ' άν και περνούσε ή ώρα, τό πλοίο δεν έκινούσε.

—Ε, λοιπόν, πλοίαρχε, δεν θα φύγομε ; ρώτησε ό Γαριβάλδης. —Άλλά, στρατηγέ μου, άπάντησε εκείνος με σιστολή, πεμώνομε τις άποσκευές σας.

—Τις άποσκευές μου ! έκανε γελόντας ό στρατηγός. Και γούρίζοντας προς τον άκολουθό του, πρόσθεσε : —Βάσω, που εινε ή άποσκευές μου ; —Νά τις ! άποκρίθηκε εκείνος και παρουνίσασε στον κατάπληκτο πλοίαρχο ένα μεγάλο δεμένο μαντήλι, απ' τό όποιο έ-ζείχαν τά άκρα των ύποδημάτων και των καλτσών του λιτοδίαστου Γαριβάλδη!...